

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-40/12/ZT

Warszawa, dn. 21 maja 2014 r.

DECYZJA Nr RWA-5/2014

I. Na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) i stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu z urzędu przeciwko Bankowi BPH Spółce Akcyjnej z siedzibą w Gdańsku postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w toku którego zostało uprawdopodobnione, iż przedsiębiorca, przy zawieraniu z konsumentami umów kredytu konsumenckiego, prezentuje w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.), informację o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, co pozbawia konsumenta rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o wartości wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt konsumencki, co mogło naruszać art. 13 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 5 pkt 7 i 8 ustawy o kredycie konsumenckim i godzić w zbiorowe interesy konsumentów oraz mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, oraz **po złożeniu przez Bank BPH Spółkę Akcyjną z siedzibą w Gdańsku w toku postępowania zobowiązania do zaniechania naruszania zbiorowych interesów konsumentów poprzez prezentowanie w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, zgodnie ze wzorem określonym w załączniku nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej bez uwzględniania kredytowanych kosztów kredytu,**

nakłada się na Bank BPH Spółkę Akcyjną z siedzibą w Gdańsku obowiązek wykonania tego zobowiązania.

II. Na podstawie art. 28 ust. 3 w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) i stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nakłada się na Bank BPH Spółkę Akcyjną z siedzibą w Gdańsku obowiązek przedłożenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informacji o stopniu realizacji zobowiązania nałożonego w punkcie I sentencji decyzji w terminie 4 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji oraz dowodów potwierdzających wprowadzenie formularza informacyjnego uwzględniającego zmiany określone w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura UOKiK w Warszawie (dalej: Prezes Urzędu, Prezes UOKiK) przeprowadził postępowanie wyjaśniające (znak: RWA-405-9/12/ZT) mające na celu wstępne ustalenie, czy Bank BPH Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku (dalej: BPH, Bank lub Spółka) stosuje we wzorcach umów o kredyt konsumencki (z wyłączeniem wzorców umów o karty kredytowe i kredyty hipoteczne) postanowienia naruszające obowiązujące przepisy prawa, co uzasadniałoby wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm.) lub podjęcie działań przewidzianych w odrębnych ustawach. Postępowanie to było częścią szerszego badania prowadzonego przez Prezesa UOKiK w zakresie monitoringu przedkładanych konsumentom do podpisu wzorców umownych dotyczących kredytu konsumenckiego (z wyłączeniem umów o karty kredytowe i kredyty hipoteczne).

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu wezwał Bank do przekazania m.in. wzorców umów o kredyt konsumencki w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715, z późn. zm.), wraz ze wszystkimi wzorcami stanowiącymi integralną część umowy, tj. regulaminami, tabelami opłat i prowizji oraz formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, stanowiącego załącznik nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim, wypełnionego w oparciu o reprezentatywny przykład, o którym mowa w art. 8 ust. 2 wskazanej ustawy oraz do przedstawienia innych informacji niezbędnych do poczynienia ustaleń w sprawie.

W odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu BPH przedstawił m.in. następujące wzorce umów:

- „Umowa o limit w saldzie debetowym”,
- „Taryfa opłat i prowizji Banku BPH dla Klientów Indywidualnych” – w zakresie dotyczącym Limitu w saldzie debetowym,
- „Umowa kredytu gotówkowego”,

- „Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów”,
- „Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego na spłatę innych zobowiązań, którego celem jest restrukturyzacja zobowiązań”,
- „Umowa kredytu gotówkowego z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, z opcją zabezpieczenia pojazdem „Auto Okazja”.

Bank przekazał również formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, stanowiący załącznik nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim, wypełniony w oparciu o reprezentatywny model konsumenta zaciągającego kredyt konsumencki, oraz przedstawił informację dotyczącą uwzględniania kredytowanych kosztów kredytu, w całkowitym koszcie kredytu i całkowitej kwocie kredytu.

Analiza zgromadzonego materiału stała się podstawą do wszczęcia w dniu 23 listopada 2012 r. wobec BPH postępowania w związku z podejrzeniem, iż:

I. Stosowanie we wzorcach umownych wykorzystywanych przy zawieraniu z konsumentami umów kredytu konsumenckiego, postanowienia o treści:

- „Zadłużenie przeterminowane jest ściągane przez Bank przed wszystkimi płatnościami z wyjątkiem tytułów egzekucyjnych realizowanych w trybie egzekucji sądowej lub administracyjnej, bez dyspozycji Posiadacza/y rachunku/ów ze środków znajdujących się na Jego/ich rachunkach oraz wpływów na Jego/ich rachunki prowadzone przez Bank, do czego niniejszym Posiadacz/e rachunku/ów udziela/ją Bankowi nieodwołalnego pełnomocnictwa oraz potwierdza/ją, że Bank, jako pełnomocnik Posiadacza/y - będąc jednocześnie Bankiem prowadzącym należące do Posiadacza/y rachunki może być drugą stroną czynności prawnej dokonywanej w imieniu Posiadacza/y rachunku/ów tj. polecenia przelewu złożonego Bankowi w imieniu Posiadacz/y rachunku/ów” („Umowa o Limit w saldzie debetowym”);

- „Zadłużenie przeterminowane jest ściągane przez Bank przed wszystkimi płatnościami z wyjątkiem tytułów egzekucyjnych realizowanych w trybie egzekucji sądowej lub administracyjnej, bez dyspozycji Kredytobiorcy ze środków znajdujących się na Jego rachunkach oraz wpływów na Jego rachunki prowadzone przez Bank, do czego niniejszym Kredytobiorca udziela Bankowi nieodwołalnego pełnomocnictwa oraz potwierdza, że Bank, jako pełnomocnik Kredytobiorcy - będąc jednocześnie Bankiem prowadzącym należące do Kredytobiorcy rachunki może być drugą stroną czynności prawnej dokonywanej w imieniu Kredytobiorcy tj. polecenia przelewu złożonego Bankowi w imieniu Kredytobiorcy” („Umowa kredytu gotówkowego”, „Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów”, „Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego na spłatę innych zobowiązań, którego celem jest restrukturyzacja zobowiązań”, „Umowa kredytu gotówkowego z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, z opcją zabezpieczenia pojazdem „Auto Okazja”);

pozbawia konsumenta możliwości wyrażenia wyraźnej i świadomej zgody na udzielenie ww. pełnomocnictwa, co może naruszać art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie

działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) oraz art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

II. Stosowanie, w związku z zawieraniem z konsumentami umów kredytu konsumenckiego, formularza informacyjnego, o którym mowa w art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim, zawierającego postanowienie o treści:

„Niniejsza informacja zachowuje ważność od ... do czasu zmiany reprezentatywnego przykładu lub Taryfy opłat i prowizji Banku BPH S.A. dla Klientów Indywidualnych, lub zmiany stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego”,

poprzez określenie końcowego terminu ważności ww. formularza jako momentu nastąpienia określonych zdarzeń, pozbawia konsumenta informacji, do kiedy w ofercie Banku BPH S.A. z siedzibą w Krakowie znajduje się produkt dotyczący kredytu konsumenckiego, może naruszać art. 17 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

III. Wprowadzanie w błąd, w związku z zawieraniem umów o kredyt konsumencki:

- 1) co do wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, poprzez prezentowanie informacji o jej wysokości wyliczonej przy błędnym założeniu, że kredytowane koszty kredytu powinny zostać uwzględnione w *kwocie wypłaty k*, o której mowa w pkt 2 załącznika nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim,
- 2) co do proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy błędnym założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu,

może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 3 w zw. z art. 4 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206) oraz naruszać art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2012 r. Prezes UOKiK zaliczył w poczet dowodów w niniejszym postępowaniu następujące dokumenty uzyskane w ramach prowadzonego postępowania wyjaśniającego o znakach DDK-405-9/12/JOB oraz RWA-405-9/12/ZT:

- 1) pismo Banku BPH Spółka Akcyjna z siedzibą w Krakowie z dnia 3 kwietnia 2012 r. wraz z załączonymi do niego dokumentami:
 - odpisem z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego Banku BPH S.A.,
 - wzorcem umowy *„Umowa kredytu gotówkowego”*,
 - wzorcem umowy *„Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów”*,
 - wzorcem umowy *„Umowa kredytu gotówkowego z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, z opcją zabezpieczenia pojazdem „Auto Okazja”*,
 - wzorcem umowy *„Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego na spłatę innych zobowiązań, którego celem jest restrukturyzacja zobowiązań”*,

- wzorcem umowy „*Umowa o Limit w saldzie debetowym*”,
 - formularzami informacyjnymi sporządzonymi dla ww. pięciu rodzajów umów, ważnymi od 2 kwietnia 2012 r.,
- 2) pismo Banku BPH Spółka Akcyjna z siedzibą w Krakowie z dnia 10 sierpnia 2012 r. wraz z załączonymi do niego dokumentami:
- informacją odpowiadającą odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego Banku BPH S.A.,
 - trzema przykładowymi umowami zawartymi w oparciu o wzorzec „*Umowa kredytu gotówkowego*”,
 - trzema przykładowymi umowami zawartymi w oparciu o wzorzec „*Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów*”,
 - trzema przykładowymi umowami zawartymi w oparciu o wzorzec „*Umowa kredytu gotówkowego z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, z opcją zabezpieczenia pojazdem „Auto Okazja*”,
 - trzema przykładowymi umowami zawartymi w oparciu o wzorzec „*Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego na spłatę innych zobowiązań, którego celem jest restrukturyzacja zobowiązań*”,
 - trzema przykładowymi umowami zawartymi w oparciu o wzorzec „*Umowa o Limit w saldzie debetowym*”;
 - formularzem informacyjnym sporządzonym dla „*Umowy kredytu gotówkowego*” ważnym od 18 grudnia 2011 r.;
- 3) pismo Banku BPH Spółka Akcyjna z siedzibą w Krakowie z dnia 13 września 2012 r.

Prezes UOKiK zawiadomił Spółkę o wszczęciu przedmiotowego postępowania oraz o zaliczeniu w poczet dowodów w tym postępowaniu ww. dokumentów. Prezes UOKiK wezwał ją do przekazania wskazanych w piśmie dokumentów, jak również do ustosunkowania się do zarzutów przedstawionych w sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania.

W odpowiedzi z dnia 10 grudnia 2012 r. na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Bank odniósł się do twierdzeń Prezesa Urzędu.

W zakresie zarzutu sprecyzowanego w pkt. II sentencji postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania Bank złożył wniosek o wydanie decyzji w trybie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zobowiązując się do zmiany treści postanowienia zawartego w formularzu informacyjnym zakwestionowanym w sentencji niniejszej decyzji.

Złożone przez Spółkę zobowiązanie przedmiotowo obejmowało tylko jeden z zarzutów w prowadzonym przeciwko Bankowi postępowaniu, a samodzielny charakter wskazanego zarzutu powodował, iż kwestia ta mogła stanowić przedmiot odrębnego rozstrzygnięcia.

W dniu 26 lutego 2013 r. Prezes UOKiK wydał decyzję częściową nr RWA-4/2013, w której nałożył na Bank obowiązek wykonania złożonego przez Spółkę zobowiązania,

a także przekazania, w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się tej decyzji, informacji o stopniu jego realizacji wraz z potwierdzającymi tę okoliczność dowodami.

W dniu 6 grudnia 2013 r. Prezes UOKiK wydał decyzję częściową nr RWA-26/2013, w której orzekł w zakresie zarzutów sprecyzowanych w pkt. I i III ppkt 1 sentencji postanowienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania. W drodze ww. decyzji:

I. na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, oraz na podstawie art. 104 § 2 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w imieniu Prezesa Urzędu, uznano za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie BPH polegające na stosowaniu we wzorcach umownych wykorzystywanych przy zawieraniu z konsumentami umów kredytu konsumenckiego postanowień o treści:

- *„Zadłużenie przeterminowane jest ściągane przez Bank przed wszystkimi płatnościami z wyjątkiem tytułów egzekucyjnych realizowanych w trybie egzekucji sądowej lub administracyjnej, bez dyspozycji Posiadacza/y rachunku/ów ze środków znajdujących się na Jego/ich rachunkach oraz wpływów na Jego/ich rachunki prowadzone przez Bank, do czego niniejszym Posiadacz/e rachunku/ów udziela/ją Bankowi nieodwołalnego pełnomocnictwa oraz potwierdza/ją, że Bank, jako pełnomocnik Posiadacza/y - będąc jednocześnie Bankiem prowadzącym należące do Posiadacza/y rachunki może być drugą stroną czynności prawnej dokonywanej w imieniu Posiadacza/y rachunku/ów tj. polecenia przelewu złożonego Bankowi w imieniu Posiadacz/y rachunku/ów”*

(„Umowa o Limit w saldzie debetowym”),

- *„Zadłużenie przeterminowane jest ściągane przez Bank przed wszystkimi płatnościami z wyjątkiem tytułów egzekucyjnych realizowanych w trybie egzekucji sądowej lub administracyjnej, bez dyspozycji Kredytobiorcy ze środków znajdujących się na Jego rachunkach oraz wpływów na Jego rachunki prowadzone przez Bank, do czego niniejszym Kredytobiorca udziela Bankowi nieodwołalnego pełnomocnictwa oraz potwierdza, że Bank, jako pełnomocnik Kredytobiorcy - będąc jednocześnie Bankiem prowadzącym należące do Kredytobiorcy rachunki może być drugą stroną czynności prawnej dokonywanej w imieniu Kredytobiorcy tj. polecenia przelewu złożonego Bankowi w imieniu Kredytobiorcy”*

(„Umowa kredytu gotówkowego”, „Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów”, „Umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego na spłatę innych zobowiązań, którego celem jest restrukturyzacja zobowiązań”, „Umowa kredytu gotówkowego z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, z opcją zabezpieczenia pojazdem „auto okazja”),

które pozbawiają konsumenta możliwości wyrażenia wyraźnej i świadomej zgody na udzielenie ww. pełnomocnictwa, a tym samym naruszają art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 672, z późn. zm.) – i stwierdzono zaniechanie jej stosowania z dniem 28 grudnia 2012 r.;

II. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, w imieniu Prezesa Urzędu, nałożono na Bank karę pieniężną w wysokości 912 861 zł (słownie: dziewięćset dwanaście tysięcy osiemset sześćdziesiąt jeden złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia określonego w pkt I. sentencji przedmiotowej decyzji;

III. na podstawie art. 104 § 2 oraz art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w imieniu Prezesa Urzędu, umorzono jako bezprzedmiotowe postępowanie wszczęte w związku z podejrzeniem, że działanie Spółki polegające na wprowadzaniu w błąd, w związku z zawieraniem umów o kredyt konsumencki: 1) co do wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, poprzez prezentowanie informacji o jej wysokości wyliczonej przy błędnym założeniu, że kredytowane koszty kredytu powinny zostać uwzględnione w *kwocie wypłaty k*, o której mowa w pkt 2 załącznika nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim, stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 3 w zw. z art. 4 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i godzi w zbiorowe interesy konsumentów, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Do rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie pozostała kwestia zarzutu wskazanego w pkt III ppkt 2 postanowienia o wszczęciu postępowania, gdzie BPH zarzucono wprowadzanie w błąd, w związku z zawieraniem umów o kredyt konsumencki:

co do proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy błędnym założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 3 w zw. z art. 4 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206) oraz naruszać art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Prezes Urzędu dokonał analizy materiału dowodowego w sprawie i postanowił o zmianie przedmiotowego zarzutu. Postanowieniem z dnia 10 marca 2014 r. Prezes UOKiK zmienił punkt III ppkt 2 sentencji postanowienia z dnia 23 listopada 2012 r. o wszczęciu postępowania w ten sposób, że wszczęte z urzędu postępowanie, znak: RWA-61-40/12/ZT prowadzone jest w związku z podejrzeniem, iż BPH stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającą na prezentowaniu w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim, informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, co pozbawia konsumenta rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o wartości wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt konsumencki, co może naruszać art. 13 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 5 pkt 7 i 8 ustawy o kredycie konsumenckim

i godzić w zbiorowe interesy konsumentów oraz może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu zawiadomił Bank o opisanej powyżej zmianie w zawiadomieniu z dnia 10 marca 2014 r.

W piśmie z dnia 20 marca 2014 r. Bank wniósł o wydanie decyzji w trybie art. 28 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie zmienionego zarzutu. Spółka złożyła zobowiązanie do:

- a) prezentowania w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, zgodnie ze wzorem określonym w załączniku nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim, informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej bez uwzględniania kredytowanych kosztów kredytu;
- b) przedłożenia Prezesowi UOKiK informacji o stopniu wykonania zobowiązania, o którym mowa w lit. (a) powyżej, w terminie nie dłuższym niż 4 miesiące od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK w ten sposób, że Bank przekaże Prezesowi UOKiK zmieniony wzorec formularza informacyjnego.

W dniu 28 marca 2014 r. Prezes Urzędu zakończył postępowanie dowodowe w sprawie. Jednocześnie Bank został poinformowany o zakończeniu postępowania oraz możliwości zapoznania się z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy w siedzibie Delegatury UOKiK w Warszawie. Bank nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Bank BPH Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku jest wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000010260. Do przedmiotu działalności Banku należy m.in.: udzielanie kredytów, udzielanie gwarancji bankowych, wydawanie kart płatniczych.

/dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego Banku z dnia 14 stycznia 2014 r. – karty 444-452 akt administracyjnych/

Przy zawieraniu umów o kredyt konsumencki z klientami będącymi konsumentami w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 121, dalej: k.c.), tj. osobami fizycznymi dokonującymi czynności prawnych niezwiązanych bezpośrednio z ich działalnością zawodową lub gospodarczą, Spółka posługuje się wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 k.c.

Prezes Urzędu ustalił, że BPH, w związku z zawieraniem umów o kredyt konsumencki, posługuje się formularzem informacyjnym stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim, który zawiera informację o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu.

/dowód: pismo Banku z dnia 3 kwietnia 2012 r. wraz z załącznikami nr 11-13 stanowiącymi formularze informacyjne – karty 13-17 i 55-67 akt administracyjnych/

/dowód: załącznik nr 26 do pisma Banku z dnia 10 sierpnia 2012 r. stanowiący formularz informacyjny – karty 188-190 akt administracyjnych/

/dowód: pismo Banku z dnia 10 grudnia 2012 r. – karty 201-218 akt administracyjnych/

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Naruszenie interesu publicznego

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie przez Prezesa UOKiK, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło, pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem Prezesa UOKiK, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami Spółki. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa UOKiK działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Uprawdopodobnienie stosowania praktyk, o których mowa w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i przyjęcie zobowiązania

Przepis art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, że jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione – na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania – że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań.

W związku z powyższym, dla zastosowania art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zachodzi w przedmiotowej sprawie konieczność uprawdopodobnienia naruszenia przez Bank przepisu art. 24 ww. ustawy.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje możliwość kontroli przez Prezesa UOKiK działań przedsiębiorców podejmowanych w stosunkach prawnych z konsumentami, wprowadzając mechanizmy ochrony tzw. zbiorowych interesów konsumentów. Definiując w art. 4 pkt 12 pojęcie konsumenta ustawa odsyła do art. 22¹ k.c., zgodnie z którym konsumentem jest osoba fizyczna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Materialnoprawną podstawę do oceny działań przedsiębiorcy w powyższym aspekcie stanowi przepis art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z jego ust. 1, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy (art. 24 ust. 2 ustawy). Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów (art. 24 ust. 3 ustawy). Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców.

Przepis art. 24 ust. 2 ww. ustawy zawiera przykładowe wyliczenie zachowań przedsiębiorców uważanych za praktykę naruszającą zbiorowe interesów konsumentów. W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił: stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (pkt 1), naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3).

Jak wynika z powyższego, dla uznania działania przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów niezbędne jest wykazanie, iż spełnione zostały kumulatywnie trzy przesłanki:

- 1) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy;
- 2) działanie to jest bezprawne;
- 3) działanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów.

1) Status przedsiębiorcy

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z jej art. 4 pkt 1, pod pojęciem tym należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 – na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą w jej rozumieniu jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna

niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Właściwą dla przedsiębiorcy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej).

BPH jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą, której przedmiotem są m.in. prowadzenie rachunków bankowych, udzielanie pożyczek pieniężnych i udzielanie kredytów. Nie ulega zatem wątpliwości, iż posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Oznacza to, że przy wykonywaniu działalności gospodarczej Bank podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym jego działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

2) Uprawdopodobnienie bezprawności działania

Pojęcie bezprawności nie jest pojęciem prawnie zdefiniowanym. Same przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co do zasady, nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Należy zatem przyjąć, zgodnie z literalnym brzmieniem art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, że „działanie bezprawne” to zachowanie sprzeczne z nakazem lub zakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych oraz z zasadami współżycia społecznego. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Porządek prawny, którego naruszenie może wypełniać dyspozycję art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, obejmuje normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów¹. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa². Należy wskazać, że bezprawność działań przedsiębiorcy, co do zasady wynika więc z naruszenia innych przepisów prawa powszechnie obowiązujących.

W związku z powyższym należy wskazać, że art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie ma samodzielnego znaczenia prawnego, lecz powinien być interpretowany oraz stosowany w określonym kontekście normatywnym. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw.

¹ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 listopada 2007 r. (sygn. akt XVII AmA 45/07).

² Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod red. J. Szwaji, CH Beck, Warszawa 2000, s. 117-118.

Na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem³.

Przenosząc powyższe zważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, co następuje.

Prezes Urzędu ustalił, iż przy zawieraniu umów o kredyt konsumencki Bank przekazuje konsumentom formularz informacyjny, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim. Wypełniany przez Bank formularz zawiera informację o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu.

W ocenie Prezesa Urzędu, jest prawdopodobnym, że przekazywanie przez BPH konsumentom w formularzu informacyjnym informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, pozbawia konsumenta rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o wartości wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt konsumencki, czym narusza art. 13 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 5 pkt 7 i 8 ustawy o kredycie konsumenckim. Zatem jest prawdopodobne, że opisane zachowanie Banku jest bezprawne w rozumieniu art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 5 ustawy o kredycie konsumenckim kredytodawca lub pośrednik kredytowy przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki jest zobowiązany podać konsumentowi, na trwałym nośniku, całkowitą kwotę kredytu. W myśl art. 14 przedmiotowej ustawy kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi m.in. tę informację na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy.

W powyższym kontekście koniecznym jest przytoczenie zawartej w art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim definicji całkowitej kwoty kredytu, którą obowiązany jest wskazywać konsumentowi Bank. Przez całkowitą kwotę kredytu należy rozumieć sumę wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. Pojęcie to należy odróżnić od całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta. Zgodnie z art. 5 pkt 8 ww. ustawy jest to suma całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu. Natomiast całkowity koszt kredytu są to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt (w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych w przypadku, gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu), z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta (art. 5 pkt 6 ww. ustawy).

W ocenie Prezesa Urzędu, z powyższych definicji wynika, że suma wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt (całkowita kwota kredytu), to kwota, jaką konsument będzie mógł w dowolny sposób dysponować po zawarciu umowy. Kwota ta nie obejmuje kredytowanych kosztów

³ Wyrok SOKiK z dnia 23 czerwca 2006 r. (sygn. akt XVII AmA 32/05)

kredytu, które niewątpliwie należy zaliczyć do całkowitego kosztu kredytu. Skoro koszty kredytu, w tym kredytowane koszty kredytu, razem z całkowitą kwotą kredytu składają się na całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, to kredytowane koszty kredytu nie mogą zawierać się w całkowitej kwocie kredytu. Przeciwnie stanowisko oznaczałoby dwukrotne uwzględnienie kredytowanych kosztów kredytu w całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta (zarówno jako część całkowitego kosztu kredytu, jak i jako część całkowitej kwoty kredytu).

Podobne zdanie w niniejszej kwestii zajęła Komisja Europejska w „*Wytycznych w sprawie stosowania przepisów dyrektywy o kredycie konsumenckim dotyczących rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania*”⁴. Zgodnie z powyższym dokumentem całkowita kwota kredytu („*total amount of credit*”) nie obejmuje kwot, które stanowią koszt udzielonego kredytu, gdyż są one zamieszczone w całkowitym koszcie kredytu. Jako przykład Komisja podaje sytuację, w której wierzyciel udziela konsumentowi kredytu na kwotę 5000 euro, przy czym koszt udzielenia kredytu w wysokości 100 euro jest wliczony w pulę udostępnianą konsumentowi i następnie potrącany jest w momencie wypłaty środków. Faktycznie więc konsument może rozporządzać jedynie 4900 euro i to właśnie ta kwota – w ocenie Komisji Europejskiej – powinna stanowić całkowitą kwotę kredytu.

Za opisanym stanowiskiem przemawia również *ratio legis* regulacji, która w art. 13 ust. 1 pkt 5 ustawy o kredycie konsumenckim, zobowiązuje kredytodawcę do poinformowania konsumenta o całkowitej kwocie kredytu. Sprowadza się ona do konieczności udzielenia konsumentowi przed zawarciem umowy o kredyt rzetelnej informacji o wysokości kwoty, jaką będzie mógł dysponować w sposób dowolny po zawarciu umowy. Należy zaznaczyć, że konsument decydując się na zawarcie umowy kredytu jest zainteresowany uzyskaniem określonej kwoty pieniężnej, którą zamierza spożytkować w wybranym celu. Zatem, przede wszystkim jest dla niego istotne, jaką kwotą w ramach udzielonego kredytu będzie mógł swobodnie rozporządzać z przeznaczeniem na ten cel (np. zakup samochodu). Konsument wie, ile pieniędzy potrzebuje, aby zrealizować wybrany cel. Zawierając umowę z Bankiem potrzebuje informacji, czy zaciągnięty kredyt wystarczy do opłacenia jego realizacji. Stąd też ustawodawca nałożył na kredytodawców i pośredników kredytowych obowiązek udzielenia konsumentowi tej, jednej z kluczowych, informacji.

Powyższe argumenty pozwalają na uznanie, że zarzut bezprawności działania Spółki został uprawdopodobniony.

3) Uprawdopodobnienie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów

W okolicznościach przedmiotowej sprawy uprawdopodobniono, że analizowane zachowanie Banku jest bezprawne. W celu uprawdopodobnienia stosowania przez BPH praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, konieczne jest w dalszej kolejności wykazanie, że zachowanie to może godzić w interesy konsumentów jako zbiorowości.

⁴ European Commission, Commission staff working document “*Guidelines on the application of Directive 2008/48/EC (Consumer Credit Directive) in relation to costs and the Annual Percentage Rate of charge*”, SWD(2012) 128 final, Bruksela 8 maja 2012 r. s. 11.

Zbiorowy interes konsumentów oznacza interes dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku – konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy. Do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów konieczne jest, by działanie przedsiębiorcy zostało skierowane nie do konkretnego adresata, lecz do adresata, którego nie da się z góry oznaczyć indywidualnie. Wobec tego działanie to jest w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów (a nie jedynie wobec określonego konsumenta) i zagraża ono, przynajmniej potencjalnie, interesom każdego z członków zbiorowości konsumentów.

W ocenie Prezesa UOKiK, działanie Banku opisane w sentencji decyzji może naruszać interes konsumentów. Działanie to polega bowiem, jak zostało uprawdopodobnione, na pozbawianiu ich rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o wartości wszystkich środków pieniężnych, które BPH udostępnia im na podstawie umowy o kredyt konsumencki, a więc informacji niezwykle istotnej z punktu widzenia konsumentów.

W niniejszej sprawie bez wątplenia mamy do czynienia z naruszeniem praw licznej grupy konsumentów – zarówno wszystkich konsumentów będących klientami Spółki, jak również potencjalnych zainteresowanych, którzy mogą zawrzeć z nią umowę. Działanie to jest zatem skierowane do z góry nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów. Oferta handlowa Banku, w tym zwłaszcza udostępniany przez BPH formularz informacyjny, ma charakter ogólnie dostępny, kierowana jest bowiem do wszystkich potencjalnych klientów. Tym samym kwestionowane przez Prezesa UOKiK działanie Spółki może naruszać interes nieograniczonej liczby konsumentów, których nie sposób zindywidualizować. Oczywistym jest zatem, że zachowanie BPH nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy czy indywidualny, ani też grupy takich osób, lecz narusza ono uprawnienia szerokiego kręgu nieprofesjonalnych uczestników rynku.

Mając na względzie przytoczoną powyżej argumentację należy uznać, iż w toku niniejszego postępowania w sprawie stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało uprawdopodobnione, iż Bank, posługując się przy zawieraniu z konsumentami umów kredytu konsumenckiego formularzem informacyjnym, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim, naruszając art. 13 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 5 pkt 7 i 8 ustawy o kredycie konsumenckim, pozbawia konsumenta rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji o wartości wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt konsumencki. Zatem jest uprawdopodobnione, że opisane zachowanie BPH godzi w zbiorowe interesy konsumentów, przez które należy rozumieć prawo wszystkich konsumentów do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji przekazywanej mu zgodnie z przepisami prawa powszechnie obowiązującego.

Zobowiązanie Banku do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

1) Treść zobowiązania

Stosownie do przepisu art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie przepisu art. 24 ww. ustawy, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia ww. naruszeniom, Prezes Urzędu – po uprawdopodobnieniu w toku postępowania, iż przedsiębiorca stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów – może, w drodze decyzji, nałożyć na przedsiębiorcę obowiązek wykonania tych zobowiązań.

W toku postępowania, w piśmie z dnia 20 marca 2014 r., BPH – w zakresie zarzutu objętego niniejszą decyzją – złożył zobowiązanie do podjęcia działań zmierzających do zapobieżenia wskazanym przez Prezesa Urzędu naruszeniom. Bank zobowiązał się do:

- a) prezentowania w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, zgodnie ze wzorem określonym w załączniku nr 1 do ustawy o kredycie konsumenckim, informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej bez uwzględniania kredytowanych kosztów kredytu,
- b) przedłożenia Prezesowi UOKiK informacji o stopniu wykonania zobowiązania, o którym mowa w lit. (a) powyżej, w terminie nie dłuższym niż 4 miesiące od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK w ten sposób, że Bank przekaze Prezesowi UOKiK zmieniony wzorec formularza informacyjnego.

Bank złożył zobowiązanie o ww. treści oraz wniósł o jego przyjęcie w trybie art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Złożony przez BPH wniosek umożliwił wydanie, w zakresie rozpatrywanego zarzutu, decyzji nakładającej na Spółkę obowiązek wykonania złożonego zobowiązania.

Należy uznać, że nałożone na Bank zobowiązanie obejmuje działania zmierzające do zapobieżenia uprawdopodobnionym w toku niniejszego postępowania naruszeniom art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Z uwagi na powyższe, zasadnym jest skorzystanie z instrumentu prawnego przewidzianego art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w punkcie I sentencji decyzji.

2) Informacja o stopniu realizacji zobowiązania

Stosownie do art. 28 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w decyzji Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań.

Zgodnie z powołanym przepisem Spółka została zobowiązana do przedłożenia Prezesowi UOKiK informacji o stopniu realizacji zobowiązania nałożonego w punkcie I. sentencji decyzji w terminie 4 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji

oraz dowodów potwierdzających wprowadzenie formularza informacyjnego uwzględniającego zmiany określone w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w punkcie II sentencji decyzji.

Pouczenie

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeksu postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.) od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury UOKiK w Warszawie.

Dyrektor Delegatury UOKiK w Warszawie

Dorota Grudzień-Barbachowska

/podpis/

Otrzymuje: